

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: – AS „PrivatBank”, A, B, Unimain Holdings Limited

Druga strona postępowania: Finanšu un kapitāla tirgus komisija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pożyczki pieniężne i kredyty, jak również transakcje na rachunkach bieżących i depozytowych w instytucjach finansowych (w tym w bankach), o których mowa w załączniku I do dyrektywy Rady 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie wykonania art. 67 traktatu [WE] ⁽¹⁾, mogą również zostać uznane za przepływy kapitału w rozumieniu art. 63 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- 2) Czy ograniczenie (które nie wynika bezpośrednio z ustawodawstwa państwa członkowskiego) nałożone przez właściwy organ państwa członkowskiego na określoną instytucję kredytową, zakazujące jej nawiązywania stosunków gospodarczych i zobowiązujące ją do zakończenia istniejących już stosunków gospodarczych z osobami, które nie są obywatelami Republiki Łotewskiej, stanowi środek państwa członkowskiego w rozumieniu art. 63 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i jako takie stanowi ograniczenie uznanej w tym postanowieniu zasady swobodnego przepływu kapitału między państwami członkowskimi?
- 3) Czy ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału w rozumieniu art. 63 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej jest uzasadnione celem polegającym na zapobieganiu wykorzystywaniu systemu finansowego Unii do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, określonym w art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE ⁽²⁾?
- 4) Czy wybrany przez państwo członkowskie środek – a mianowicie, nałożony na konkretną instytucję kredytową obowiązek, aby nie nawiązywała stosunków gospodarczych i zakończyła istniejące już stosunki gospodarcze z osobami, które nie są obywatelami konkretnego państwa członkowskiego (Republiki Łotewskiej) – jest odpowiedni dla osiągnięcia celu określonego w art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, w związku z czym stanowi on odstępstwo przewidziane w art. 65 ust. 1 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1988, L 178, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. 2015, L 141, s. 73.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Liège (Belgia) w dniu 15 lutego 2021 r. – VW / Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

(Sprawa C-92/21)

(2021/C 138/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VW

Strona przeciwna: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Pytania prejudycjalne

Czy środek zaskarżenia przysługujący na gruncie prawa krajowego osobie ubiegającej się o azyl, której nakazano udać się do innego państwa członkowskiego w celu rozpatrzenia złożonego przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, stanowi skuteczny środek zaskarżenia w rozumieniu art. 27 rozporządzenia Dublin III⁽¹⁾, jeżeli jego wniesienie pozbawione jest wszelkiego skutku zawieszającego i wstrzymuje wykonanie zaskarżonej decyzji jedynie w wypadku, gdy wnioskującego pozbawiono wolności w celu nieuchronnego przekazania do innego państwa członkowskiego?

Czy zapewnienie skutecznego środka zaskarżenia, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia Dublin III, należy rozumieć w ten sposób, że wymaga ono wstrzymania jedynie przymusowego wykonania decyzji o przekazaniu, do czasu rozpatrzenia skargi złożonej na tę decyzję przez zainteresowanego, czy też wymaga wstrzymania wszelkich czynności przygotowawczych zmierzających do wydalenia, takich jak przeniesienie do ośrodka przeznaczonego dla osób ubiegających się o azyl, objętych nakazem udania się do innego państwa członkowskiego w celu rozpatrzenia ich wniosku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bremen (Niemcy) w dniu 16 lutego 2021 r. – DM / CTS Eventim AG & Co. KGaA

(Sprawa C-96/21)

(2021/C 138/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DM

Strona pozwana: CTS Eventim AG & Co. KGaA

Pytania prejudycjalne

Czy art. 16 lit. l) dyrektywy 2011/83/UE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dla wyłączenia prawa konsumenta do odstąpienia od umowy wystarczy, że przedsiębiorca nie świadczy bezpośrednio na rzecz konsumenta usługi związanej z wycieczką, lecz sprzedaje konsumentowi prawo dostępu do takiej usługi?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64; sprostowanie Dz.U. 2019, L 270, s. 126).
